

www.jolibre.com

© Del text: 2016, Maria Carme Roca

© De les il·lustracions: 2016, Eva Sans

© D'aquesta edició:

2016, Santillana Infantil y Juvenil S. L. i Edicions Voramar, S. A.

València, 44. 46210 Picanya (València)

Telèfon: 96 159 43 90

ISBN: 978-84-16666-03-4

Depòsit legal: M-39.587-2015

Printed in Spain

Primera edició: abril de 2016

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Proyecto gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega i Álvaro Recuenco

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser feta amb l'autorització dels seus titulars, llevat de les excepcions que estableix la llei. Contacteu amb CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.

Els calcetins de l'ogre

Maria Carme Roca

Il·lustracions d'Eva Sans

jollibre

*Per a Arnau Campassol i Fornaguera,
perquè aconseguisca tots els seus somnis.*

Maties era un ogre que vivia al bosc. Com tots els ogres, feia molta pudor, sobretot de peus, que tenia molt grossos. Però ni de bon tros no era gegantí, sinó menut i rabassut. No feia por tampoc, gens ni miqueta, perquè era molt amistós. No li agradava segrestar princeses i, encara menys, devorar criatures. Potser pensareu que no era un ogre com cal, i potser sí que teniu raó, però el cas és que Maties era un ogre tranquil i molt espavilat que col·leccionava calcetins.

9

En tenia de totes les classes i de tots els colors, per a cada cosa i per a cada ocasió: calcetins per ballar, calcetins per passejar; calcetins per dormir, calcetins per presumir; de color lila, en tenia una bona pila, i de rojos, un munt de parells; de carabassa, per saltar a la bassa; de marrons, per menjar macarrons. I una vegada al mes se'ls posava del revés. Com que tenia els peus molt grossos, li lluien molt, i com que era fredolí, en duia tot l'any, de llana ben grossa a l'hivern i de fil ben fresquet a l'estiu.

Cada matí, així que s'alçava, pensava de seguida: «Quins calcetins em posaré?»

Anava a la calaixera on els tenia guardats, obria els calaixos i abans de fer la tria se'ls mirava satisfet.

—Hui, que és un dia festiu, me'ls posaré de color ben viu! —i se'n posava uns

de fluorescents que es veien d'una hora lluny.

Com feia cada dia, després d'esmorzar, ploguera, nevara o ventejara, va eixir a passejar pel bosc.

Per si se vos ha passat pel cap, no, Maties no es dutxava, que l'aigua no és cosa bona per als ogres. Només es llevava les llegendes i feia gàrgares, això després de tirar-se molts pets per poder caminar més lleuger.

En canvi, sí que feia la bugada. I és que a Maties li agradava dur els calcetins ben nets i polits. De tota manera, com que la fortor de l'ogre era tan i tan gran, cap dels seus parells de calcetins no perdia l'essència, per més que els rentara. Els de color morat sempre feien pudor de peix passat, i els de color verd, de formatge camembert. I a ell ja li estava bé.

Tot passejant, com que era educat, saludava a tot aquell amb qui es trobava.

—Bon dia tinga, senyora Senglar!

—Passe-ho bé, senyor Bruixot!

—Adéu, senyora Mofeta!

La majoria dels seus veïns, sobretot aquells que vivien més prop, feien també

molta pudor. D'esta manera, els era més fàcil suportar-se els uns als altres. Pel que fa a la senyora Senglar i la senyora Mofeta, fer pestilència era propi de la seua naturalesa, com la de l'ogre, és clar. Però el cas del senyor Bruixot ja era més especial, perquè no tots els bruixots en

fan, de pudor. Aquell, en canvi, sí que en feia. I molta. En qüestions de mala olor, al Bruixot prudent ningú no li feia competència.

Maties n'estava content, dels seus veïns. I estos, també d'ell, que consideraven que tenia manies i prou.

Però des de feia un parell de setmanes, Maties estava preocupat. Resulta que, de colp, perdia calcetins, els seus estimats calcetins. I no sabia pas per què. I mira que procurava tindre'ls ben endreçats, i bé que parava atenció per estendre'ls cadascun amb el seu company, però el cas era que en tenia una bona colla de desemparellats.

Primer, no hi va donar importància: com que en tenia tants, no era qüestió d'un. Però a poc a poc es va anar capficant,

perquè després de regirar per tots els racons de sa casa i no trobar-los en cap lloc va pensar que no podia ser que li n'hagueren desaparegut tants.

Que havia perdut l'esme, potser? És que tal vegada perdia la memòria? Algú li'ls agafava? Era una possibilitat, és clar. Però qui els voldria, els seus calcetins? I per a què? I, a més a més, que ell sabera, ningú del bosc tenia els peus tan grossos com ell.

Amoïnat, ho va comentar amb la senyora Senglar, el senyor Bruixot i la senyora Mofeta. Els va convocar a sa casa i els va convidar a berenar (la Senglar sempre tenia gana, el Bruixot era un agarrat i aprofitava qualsevol ocasió per fartar-se i la Mofeta estava encantada d'anar a una reunió i remullar el bigot).